

Willemeine Bol: 'LosBol.' Uitgeverij Trivium Sneek 2007 ISBN 9789079180035
Blind/slechtziendheid/2)

Dit boekje is geschreven door Willemeine Bol die blind is geboren. Zij schrijft op een korte columnachtige manier, ontroerend en vaak ook confronterend over wat zij in haar leven tegenkomt en hoe zij daarmee omgaat. Ze beschrijft hoe ze 'ziet', door andere zintuigen in te zetten zoals haar oren, geur, hart gevoel. Emoties aanvoelen, stemmen herkennen, geuren thuisbrengen, ze vertelt hoe ze dat doet en hoe haar wereld werkt. Ze neemt ons mee naar haar vroege jeugd, met mooie herinneringen aan haar vader en moeder die erg hun best deden om hun jonge dochter te begeleiden. Maar op een gegeven moment moest ze naar een internaat om braille te leren, onderwezen te worden en te leren zelfstandig door het leven te gaan. Vanaf haar 5^e tot haar 18^e was ze daar. Ze wordt 'zuster' in de zwakzinnigenzorg hoewel er werd gezegd dat ze dat wel niet zou kunnen. Ze gaat wonen en werken in Mozambique en Rwanda, heeft vriendinnen, vrienden en minnaars. Ze wijdt ons in in de onbekende wereld van het blind zijn. Ze toont ons het leven van een 'gewone' bijzondere vrouw.

Wat viel op: Dat het zo'n ontroerend boekje is. Het blijft je bij. De grote overgang van het geborgen thuis naar een internaat waar kinderen eten met braaksel en al opnieuw laten opeten. Net zoals de details van hoe ze 'ziet'. Een lesje voor 'zienden'.

Citaten: Pag. 15: "... Mama huult. Ze hoort het wel. En ze zal flink zijn, want als ze nou ook nog gaat janken, dan loopt alles fout. Het moet nu eenmaal, dus geen gegrien. Een week later kotst ze iedere dag haar bord warm eten uit. Juf Mien laat het haar iedere dag in de plee gooien, of ze zegt dat ze het moet opeten met braaksel en al. Ze laat geen traan. Ze kotst haar ellende uit"

Pag. 64: "De eerste avond dat ik werkte, probeerde ik het uit. Iemand bestelde een glas rode wijn. Ik nam het wijnglas en de fles, toverde mijn prachtigste glimlach tevoorschijn en vroeg: "Wil je even ho roepen als het vol is?" Geen enkel probleem. Iedereen deed mee met dat spelletje. Met afrekenen ging ik ervan uit dat mensen betaalden wat ik vroeg. Ook daarin kreeg ik wat ik gaf, vertrouwen..."

Recensie: Anja Schüller 5-12-2007: Ik vind het heel goed dat Willemeine dit boek heeft geschreven. Ze laat ons zien dat blind zijn je niet tot een ander mens maakt. Ze is dan wel blind, maar ze 'ziet' misschien wel meer met haar hart en haar oren en haar emotie, dan iemand die met zijn ogen kan kijken!